

22.2.2018 zdroj: milujemeprahu.cz

V Praze potkávám jen pozitivní lidi, říká lektorka umění Valeria Lasko

Narodila se v Bělorusku, jako dítě se však společně s rodiči přestěhovala do Prahy. Již od dětství ji to táhlo k umění a ke všemu, co s ním souvisí. Valeria Lasko se rozhodla nejen svůj vztah k umění, ale také své zkušenosti předávat dále prostřednictvím nově otevřeného výtvarného ateliéru ART Generace na Praze 2. V rozhovoru s mladou lektorkou se dozvíte nejen to, co si představuje pod uměním, ale i jak se jí žije v Praze.

Pocházíte z Běloruska, proč jste se rozhodla založit vzdělávací ateliér právě v Praze?

Když jsem byla dítě, rodiče se rozhodli odstěhovat do ČR. V Minsku jsem od svých 4 let chodila do výtvarného ateliéru. V tomto ateliéru mi profesori pomohli se seberealizovat v malbě a zvýšit sebevědomí. Pedagogové byli tak skvělí, že mi pomohli se otevřít a také pochopit, že chci tvořit a být součástí umění. Proto cítím se povinná toto předat dál ostatním a pomoci najít jejich duši v umění.

Je velký rozdíl žít v Bělorusku a v Praze?

Přestěhovala jsem se do Prahy jako dítě, takže Česko je pro mne více domovem než Bělorusko.

Jak se podle vás žije v Bělorusku pod vedením prezidenta Lukašenka?

Když přijíždím na návštěvu k babičce a dědečkovi, cítím se zde spíše jako host, a proto nemůžu objektivně posuzovat politickou a ekonomickou situaci země. Bělorusko беру spíše emocionálně a ráda navštěvuji staré přátele a svoje příbuzné.

V Praze žijete od roku 2008, prozradte nám, jací jsou podle vašich zkušeností Češi? Jak se k vám obecně v Praze chovají? Setkala jste se případně i s negativní reakcí?

Mám štěstí potkávat v Praze samé pozitivní lidi, jakým je např. můj profesor na výtvarku Josef Dudek, který mi nejen na začátku, ale stále moc pomáhá s mou tvorbou. Dále profesorka Edita Devínská, která mi pomohla se začátky na základní škole, když jsem neuměla česky a nevěděla, jak to zde chodí. Na sobě jsem nepocítila žádnou negativní reakci ze strany Pražanů. Cítím se tu jako doma.

Váš ateliér ART Generace byl otevřený teprve nedávno. Co je jeho smyslem a posláním?

Ano, otevřeli jsme teprve nedávno. Chceme pomoci dětem, které mají chuť tvořit a zajímají se o umění, aby se mohly seberealizovat, nebály se otevřít a dostat se do svého světa – světa umělce.

V čem se liší od dalších uměleckých ateliérů a kurzů?

Princip našeho ateliéru je „vychovej sám sebe“. Myšlenka směru je na zrození individuality. My se lišíme tím, že nevnučujeme svůj názor na umění, ale vyloženě pomáháme vyjádřit vlastní emoce a seberealizovat se na plátno. Nebereme každého jako studenta, ale jako osobnost – jako umělce.

22.2.2018 zdroj: milujemeprahu.cz

Prozradte nám, co podle vás znamená umění a co všechno je možné pod uměním zahrnout?

Umění – je proces a výsledek smysluplného, vyjádření pocitu v obraze.

Umění – je jednou z forem, společenského vědomí, která je nedílnou součástí kultury lidstva.

Umění – je dovednost předání určité informací divákovi, posluchači. Prostředkem k vyjádření je jedno ze tří: vizuální umění (grafika), prostředek média (hudba, tanec) nebo kombinace těchto prostředků – mnoho mediálnost (divadlo, balet, opera, film).

Mimo jiné vedete i kurzy pro děti. Co vás na práci s dětmi baví nejvíce?

Ano, vedeme. Osobně mám nejraději dětské kurzy, protože děti nejsou ještě ovlivněné vnějšími názory, jsou opravdu kreativní. Líbí se mi, jak děti přijdou na kurzy, bojí se formátu, barev, štětců a nejsou si jistí. Stačí je jen podpořit, věřit v ně a najednou vše vyjádří na papír. Je to opravdu úžasný pocit, jak se zbavují svých bariér, začínají vyjadřovat své pocity, co je baví a jsou ponořeny do svého světa.

Jak poznáte, že je dítě talentované?

Osobně myslím, že každé dítě má talent. Jen ho musíme pomoci vytáhnout na povrch.²

Tedy když dítě baví kreslení, může se jej naučit?

Nezastávám se názoru, že dítě nemá talent, protože jestli dítě baví kreslit, tak znamená že talent má. Své emoce přenáší na papír a nebojí se toho. My jenom pomůžeme ostatním pochopit, co dítě chce vyjádřit.

Umělci často říkají, že skrze umění odhalují své pocity navenek. Poznáte i z dětských děl to, v jakém rozpoložení se dítě momentálně nachází?

Ano, opravdu to tak je. Dá se to rozpoznat a je opravdu důležité, že emoce nedrží v sobě.

Ve vašem ateliéru učíte na základě principů montessori, které se v posledních letech objevují nejen ve školách, ale i na základních školách. V čem myslíte, že spočívá jejich největší přednost?

Snažíme se přijít na to, co se děti potřebují dozvědět o umění. Myslím si, že je nejlepší, že dítě není ve stresu a od začátku se zaměřuje na to, co ho baví.

Myslíte, že by pedagogických institucí využívajících montessori mělo stále přibývat, respektive že je o ně zájem ze strany veřejnosti, nebo jsou tyto principy stále považované za něco “alternativního” směrem ke standardním metodám výuky?

Já osobně výuku ve stylu montessori podporuji, ale každý se může individuálně rozhodnout, jaká metoda se člověku líbí. Myslím, si že tato výuka má velkou perspektivu a časem se ve školách uchytí.